

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V.I.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, v ČR bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2017, čj. MV-18006-6/SO-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 13. 4. 2017, Krajskému soudu v Plzni (dále též „soud“) doručenou dne 19. 4. 2017, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2017, čj. MV-18006-6/SO-2017 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo*“), ze dne 16. 11. 2016, čj. OAM-10707-17/TP-2016 (dále též „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla dle § 75 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

Žalobce se domníval, že žalovaná porušila zásadním způsobem povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň byl žalobce přesvědčen, že žalovaná pak v tomto smyslu rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu. Zároveň nelze též přehlédnout, že napadené i prvoinstanční rozhodnutí jsou v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při jejich vydání byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, 3 a 4 správního řádu.

A. Nedostatečné zjištění skutečného stavu věci

Žalobce namítal, že prvoinstanční správní orgán nedostatečně zjistil skutečný stav věci, čímž nedostál povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu, a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Jak již ostatně v odvolání žalobce uvedl, v rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, na který rovněž odkazuje napadené rozhodnutí, se odkazuje na spisový materiál ve věci řízení o prodloužení žalobcova dlouhodobého pobytu (OAM-33474/DP-2011), avšak pouze co do výsledku žalobce ze dne 5. 9. 2016. Pokud správní orgán vycházel ze skutkových zjištění z řízení vedeného u téhož správního orgánu, avšak pod jiným číslem jednací, měl se zabývat veškerými skutkovými zjištěními, resp. veškerými podklady pro vydání rozhodnutí, což však (v rozporu s § 68 odst. 3 a též § 6 odst. 2 správního řádu) neučinil. Žalobce totiž zaslal dvě vyjádření a spolu s nimi doložil dokumenty, a to dne 12. 8. 2016 a 22. 9. 2016. V obou vyjádřeních pak žalobcův právní zástupce explicitně žádal správní orgán, aby jej v případě, že shledá další vady žádosti, příp. nebude považovat odstranění vad za dostatečné, vyzval a specifikoval, jak má tyto vady odstranit. Správní orgán však nejen že nerefletoval žalobcovo vyjádření, nerefletoval též žádosti právního zástupce o specifikaci vad žádosti. Správní orgány obou stupňů dovozují stěžejní závěr pro zamítnutí žalobcovy žádosti (předložená pracovní smlouva ze dne 1. 1. 2016 a potvrzení o příjmu ze závislé činnosti ze dne 7. 7. 2016 neodpovídají skutečnosti) na základě protokolu o výsledku, který je obsahem spisového materiálu vztahujícího se k jinému správnímu řízení. Přitom na jiném místě napadaného rozhodnutí žalovaná konstatuje, že „*nemůže posoudit, jaké doklady a vyjádření odvolatel předložil v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území, neboť se jednalo o jiné správní řízení.*“ Žalobce měl za to, že žalovaná se tak dopustila svévolného výkladu ustanovení správního řádu a opomenula jiná skutková zjištění z řízení ve věci prodloužení žalobcova dlouhodobého pobytu.

Žalobce byl toho názoru, že při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v něm vždy musí být přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud rovněž několikrát uvedl, že z pohledu ústavněprávního je nutno stanovit podmínky, při splnění kterých nesprávná aplikace ústavního práva obecnými soudy, či správnímu orgány, má za následek porušení základních práv či svobod. Ústavní soud spatřuje tyto podmínky zejména v tom, že základní práva a svobody v oblasti jednoduchého práva působí jako regulativní ideje, pročež na ně obsahově navazují komplexy norem jednoduchého práva. Porušení některé z těchto norem, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalismus), pak zakládá dotčení na základním právu a svobodě (např. nálezn. sp. zn. III. ÚS 150/99, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 17, nálezn. č. 9). Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být – jako v dané věci – značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení věci. Je tedy nutno zohlednit smysl a účel samotného prokazování výše příjmu žadatele o pobytové oprávnění a subsidiaritu užití normativních nákladů na bydlení. V případě, kdy je žadatel spoluvlastníkem nemovitosti, ve které reálně bydlí a správní orgán nevyzve žadatele, aby doložil i náklady hrazené za služby spojené s užíváním předmětné nemovitosti, nelze tento postoj správního orgánu označit jinak, než za alibistický. Nutno poukázat i na skutečnost, že příjem žalobce je zcela dostačující k pokrytí nákladů spojených s bydlením a zákonem stanovené určující částky životního minima.

Správní orgán jednoznačně a účelově v rozporu s § 3 správního řádu nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a žádost zamítl i naproti splnění všech zákonných podmínek pro udělení trvalého pobytu. Pokud správní orgán pochyboval o výši žalobcových příjmů, měl žalobce vyzvat k jeho prokázání a uvést skutečnosti, na základě kterých považuje doloženou pracovní smlouvou za nevěrohodnou. Nelze se v tomto ohledu schovat za břemeno důkazní na straně účastníka řízení, neboť tato skutečnost nemůže sejmout ze správního orgánu povinnost zjistit náležitě skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

B. Předložení náležitosti, v níž uvedené údaje neodpovídají skutečnosti

Správní orgán obou stupňů označily pracovní smlouvu uzavřenou mezi společností IVV-stav group s.r.o. a žalobcem a potvrzení o výši příjmu vztahující se k této smlouvě za nevěrohodné, resp. že údaje v nich uvedené neodpovídají skutečnosti. Tento závěr je dovozen z protokolu o výsledku žalobce ze dne 5. 9. 2016 provedeného v rámci řízení o prodloužení žalobcova dlouhodobého pobytu. Nicméně, žalobce byl přesvědčen, že tento závěr ze zmíněného protokolu nelze dovodit. Žalobce se přece vyjádřil, že „*u bratra funguje něco jako poradce*“. Je tedy zřejmé, že činnost u společnosti IVV-stav group s.r.o. vykazuje. Skutečnost, že žalobci podal pomocnou ruku bratr, který žalobci vypomáhá i po finanční stránce, nelze označit za nevěrohodnou, resp. že by předmětná pracovní smlouva a

potvrzení o výši příjmu měly být smyšlené, když žalobcovy životní náklady jsou hrazeny jeho bratrem právě na základě žalobcovy činnosti ve společnosti IVV-stav group s.r.o.

Nad rámec výše uvedeného pak žalobce zdůraznil, že v České republice pobývá již dlouhou dobu a naprosto bez problémů a v souladu s veškerými předpisy zde žil a podnikal až do doby, kdy v důsledku nezákonných rozhodnutí správního orgánu přišel o živnostenské oprávnění [jak bylo dvakrát stanoveno Nejvyšším správním soudem (pod sp. zn. 6 Azs35/2015 ze dne 14. 5. 2015 a sp. zn. 3 Azs 277/2015 ze dne 30. 5. 2016) a následně i Krajským soudem v Praze (pod sp. zn. 46 A 27/2014 ze dne 5. 2. 2015 a ze dne 8. 12. 2015)]. V současné situaci se tak žalobce ocitl výhradně v důsledku nezákonného postupu správního orgánu. Je tedy naprosto pochopitelné, že se mu snaží z této situace pomoci jeho rodina, konkrétně bratr.

C. Nepřiměřenost rozhodnutí

Žalobce konečně namítal, že se správní orgány vůbec nezabývaly otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. K tomu je dle žalobce nutné poznamenat, že odůvodnění žalované, ospravedlňující absenci jakékoliv úvahy co do přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života tím, že jednotlivá příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců údajně takovou povinnost na správní orgány nekladou, je velmi alibistické a projevem přepjatého formalismu. Žalobce byl přesvědčen, že rozhodování o právech a povinnostech, tím spíše v tak citlivých věcech (z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života jednotlivce), jako jsou rozhodování o trvalém pobytu, musí být v právním státě vždy přiměřené, přinejmenším se správní orgány mají o úvahu co do přiměřenosti alespoň pokusit a ne jí jako takovou bez dalšího *a priori* odmítnout s takto formalistickým odůvodněním. Žalobce se domníval, že zásada přiměřenosti v cizineckých věcech vyplývá již ze samotného § 174a zákona o pobytu cizinců a dále z obecných zásad právních, aniž by bylo potřeba explicitně stanovit požadavek přiměřenosti u každého jednotlivého ustanovení v rámci zákona o pobytu cizinců.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 12. 6. 2017, v němž ohledně skutkového stavu a průběhu správního řízení odkázala na prvoinstanční i napadené rozhodnutí. Žalobní námitky považovala za nedůvodné, když zdůraznila, ze strany prvoinstančního správního orgánu ani ze strany žalované nedošlo k žádnému pochybení při aplikaci § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 27. 6. 2018 žalobkyně setrvala na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaná se z jednání omluvila.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když o žalobních námitkách uvážil následovně.

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto (žalobcovo) odvolání proti rozhodnutí prvoinstančnímu, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu podaná dne 12. 7. 2016. Správní orgány shodně dospěly k závěru, že (řečeno stručně) žalobce předložil náležitosti žádosti, které neodpovídají skutečnosti. Oněmi zpochybňovanými náležitostmi byly *a)* pracovní smlouva uzavřená dne 1. 1. 2016 mezi žalobcem (= zaměstnancem) a společností IVV-stav group s. r. p. (= zaměstnavatelem) [dále též „*pracovní smlouva*“], a *b)* potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti ze dne 7. 7. 2016 [dále též „*potvrzení o příjmu*“]. Podle pracovní smlouvy měl žalobce u zaměstnavatele působit jako administrativní pracovník (bod 1.1 pracovní smlouvy) s měsíční mzdou 9.900,- Kč (+ prémie) [bod 3.1 pracovní smlouvy]. Pracovní poměr byl uzavřen na dobu neurčitou (bod 1.2 pracovní smlouvy). Podle potvrzení o výši příjmu měl žalobce pobírat v měsících duben, květen a červen roku 2016 čistou mzdu ve výši 13.336,- Kč, (duben a květen), resp. 13.010,- Kč (červen).

Prvoinstanční správní orgán provedl v souběžně probíhajícím řízení o žalobcově žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ žalobcův účastnický výslech (dne 5. 9. 2016), o němž byl toho dne sepsán protokol čj. OAM-33474-38/DP-2011. A právě tento výslech významným způsobem zrelativizoval hodnověrnost listin předložených žalobcem v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu.

Žalobce během výslechu odpověděl na otázku, zda v roce 2016 někde pracoval, toto: *„Pomáhal jsem jedině bráchovi, protože on má nějakou společnost. On to celé zařídil, nevím, jak to bylo. Když on zavolal, že s ním mám někam jet, tak jsem s ním jel. Nebylo to pravidelně. Když bylo třeba, tak mi dal nějaké peníze. Většinou to bylo tak, že za mě platil nějaké poplatky. Třeba jsem řekl, že potřebuji zaplatit nájem, tak to bratr zařídil. Nevím, jak to dělal. Nebylo to tak, že by mi bratr nějaký měsíc předal výplatu ve smyslu stálého měsíčního příjmu. Nevím, kolik za mě mohl bratr měsíčně zaplatit. Občas jsem si koupil třeba rohlík nebo paštiku. Jinak ale potraviny nakupoval bratr. Měl jsem naspořené peníze, takže na takto malou obživu jsem měl. Větší peníze ale nemám. Bratrovi jsem začal pomáhat letošní rok. V roce 2015 jsem tedy žil s úspor. Bratrovi jsem byl naposledy pomáhat minulý týden. To jsem s ním jezdil. Minulý týden jsem s ním určitě dva nebo tři dny jezdil. U bratra funguji něco jako poradce. Před tím jsem měl společnost, takže vím, jak funguje jednání. Také jsem podnikal ve stavebnictví, takže vím, jak ta práce chodí. Společnost, ve které bratrovi pomáhám, se zabývá stavebnictvím.*

Na Ukrajině jsem vystudoval marketing. Je to něco asi jako tady bakalář. Já nevím, jak on to počítá. Nevím, jak ty peníze jsou. Když potřebuji pomoci, řeknu mu to a on se o to postará. Nepomatuji si, jestli jsem podepisoval nějaký dokument. Jsem v té firmě společníkem.“. Když prvoinstanční správní orgán předložil žalobci pracovní smlouvu s dotazem, zda je na ní jeho podpis, žalobce to nedokázal potvrdit. Na otázku, zda údaje v potvrzení o příjmu odpovídají realitě, žalobce odpověděl: „Je možné, že za mě on platil nějaké poplatky, ale nevím, jak to je. On mě prostě živí, platí za mě poplatky.“

Právě uvedené jednoznačně přisvědčuje pochybnostem správních orgánů. Jestliže žalobce v jednom řízení předloží listiny, které mají dosvědčit jeho zaměstnání coby administrativního pracovníka pobírajícího v roce 2016 čistý měsíční příjem přesahující třináct tisíc korun, zatímco v druhém, souběžně probíhajícím řízení vypoví, že v tom samém roce „pomáhal jedině bráchovi“, „když on zavolal, že s ním mám někam jet, tak jsem s ním jel“, což „nebylo pravidelně“ a „když bylo třeba, tak mi dal nějaké peníze“, přičemž „nebylo to tak, že by mi bratr nějaký měsíc předal výplatu ve smyslu stálého měsíčního příjmu“ (v podrobnostech soud odkazuje na výše citovaný obsah protokolu o výpovědi), pak správní orgány naprosto správně považovaly předloženou pracovní smlouvu a potvrzení o příjmu za nevěrohodné. To navíc podporovalo i sdělení Úřadu práce ČR, podle něhož nebylo evidováno rozhodnutí o povolení k žalobcovu zaměstnání u společnosti IVV-stav group s. r. o. A námitka, že „v případě, kdy je žadatel spoluvlastníkem nemovitosti, ve které reálně bydlí a správní orgán nevyzve žadatele, aby doložil i náklady hrazené za služby spojené s užíváním předmětné nemovitosti, nelze tento postoj správního orgánu označit jinak, než za alibistický“, přičemž „nutno poukázat i na skutečnost, že příjem žalobce je zcela dostačující k pokrytí nákladů spojených s bydlením a zákonem stanovené určující částky životního minima“ se mýlí s rozhodovacími důvody správních orgánů. Ty totiž nehodnotily otázku nákladů za služby spojené s užíváním nemovitosti, v níž žalobce bydlí, ale hodnověrnost žalobcem předložených podkladů.

Žalobce namítal, že když správní orgány použily pro své rozhodnutí obsah žalobcovy účastnické výpovědi učiněné v řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu, měly, v rámci úplného zjištění skutkového stavu, vycházet rovněž z dalších důkazů, které byly žalobcem v tomto řízení předloženy. Konkrétně šlo o vyjádření ze dne 12. 8. 2016 a 22. 9. 2016, včetně jejich příloh (dále též jen „vyjádření a jejich přílohy“).

Žalobci lze v obecné rovině přisvědčit, že postup správních orgánů odůvodněný tím, že „se jednalo o jiné správní řízení“, nebyl v tomto směru správný. I když v řízení o žádosti leží hlavní tíha důkazního břemene na žalobci, správním orgánům jistě nic nebránilo v tom, aby obsah vyjádření a jejich příloh vypořádaly i v řízení o povolení k trvalému pobytu, obzvláště za situace, když si z onoho jiného správního řízení takřikajíc „vypůjčily“ obsah předmětné žalobcovy účastnické výpovědi. Přesto, ono pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Žalobce jednak neuvedl, co tak zásadního tyto listiny obsahovaly co do vyvrácení názoru správních orgánů o zpochybněné věrohodnosti pracovní smlouvy a potvrzení o příjmu, a jak bylo nevypořádáním jejich obsahu zasaženo do žalobcových veřejných subjektivních práv. Takto vágně vznesená námitka samozřejmě znemožňuje soudu se s ní relevantně vypořádat. Soud však z obsahu odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí

zjistil, že žalobce v něm stran obsahu vyjádření a jejich příloh uvedl toto: „Účastník řízení totiž zaslal dvě vyjádření a spolu s ním i doložil dokumenty, a to dne 12. 8. 2016 a 22. 9. 2016. Účastník řízení však prostřednictvím svého právního zástupce správnímu orgánu sdělil, že řízení o zrušení živnostenského oprávnění bylo zastaveno a že tímto živnostenským listem nadále disponuje, stejně jako je také jednatelem společnosti IVV-stav group s.r.o. Správní orgán se však s těmito skutečnostmi vůbec ve svém rozhodnutí nezabýval. V obou vyjádřeních pak právní zástupce účastníka explicitně žádal správní orgán, aby jej v případě, že shledá další vady žádosti nebo nebude považovat odstranění vad za dostatečné, účastníka řízení vyzval a specifikoval, jak má tyto vady odstranit. Správní orgán však nejen, že nerefletoval vyjádření účastníka řízení, nerefletoval též žádosti právního zástupce účastníka řízení o specifikaci vad žádosti. Dle názoru účastníka řízení se tak správní orgán dopustil porušení § 2 odst. 4 a § 4 odst. 2 správního řádu (...)“.

Shrnuto, žalobce v odvolání sám tvrdil, že ve vyjádřeních a jejich přílohách akcentoval svoji živnostenskou činnost. Pracovní smlouva a potvrzení o příjmu předložené v řízení o povolení k trvalému pobytu však měly doložit jeho zaměstnání a příjem z něj plynoucí, nikoliv jeho podnikatelskou činnost, které se dovolával ve vyjádřeních a jejich přílohách. Je tak zřejmé jednak to, že bylo ještě více zatemněno, čím a jak se žalobce na území České republiky vlastně živí, a dále to (a to je rozhodující pro závěr o možné aprobaci postupu správních orgánů), že nic, co bylo vyjeveno a předloženo ve vyjádřeních a jejich přílohách, nemohlo vyvrátit pochybnosti správních orgánů o věrohodnosti pracovní smlouvy a potvrzení o příjmu. Ba právě naopak.

Žalobce dále stran oněch vyjádření a jejich příloh vytýká správnímu orgánu, že ho v nich „explicitně žádal, aby jej v případě, že shledá další vady žádosti nebo nebude považovat odstranění vad za dostatečné, vyzval a specifikoval, jak má tyto vady odstranit. Správní orgán však nejen že nerefletoval vyjádření žalobce, nerefletoval též žádosti právního zástupce o specifikaci vad žádosti.“

Ani tato část námitky nebyla důvodná. Soud připomíná, že řízení v dané věci bylo zahájeno žalobcovou žádostí, když v takovém řízení správní orgán zjišťuje okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a zjišťování dalších skutečností je do značné míry závislé na aktivitě účastníka. Správní orgány vycházely z těch podkladů, jež jim žalobce sám předložil a soud nevidí důvod k tomu, aby správnímu orgánu přičetl k tíži, že žalobce opětovně nevyzval k doložení náležitostí, příp. dalšímu doplnění či odstranění vad.

Nedůvodné je i další tvrzení, totiž to, že žalobcovo vyjádření z výsledku, že „u bratra funguje něco jako poradce“ prokazuje, že činnost u společnosti IVV-stav group s. r. o. vykazuje.

Žalobce se mýlí. Tato věta, v kontextu všeho, co v rámci výsledku zaznělo, a obsahu ostatních posuzovaných listin, neprokazuje vůbec nic. Ano, žalobce v jednu chvíli tvrdil, že u bratra „funguje něco jako poradce“, ale na jiném místě v rámci téhož výsledku konstatoval, že s bratrem pouze nepravdělně „někam jezdí“. A v řízení o povolení k trvalému pobytu předložil pracovní smlouvu na pozici administrativní pracovník. Soud považuje, ve shodě se správními orgány, žalobcova tvrzení stran jeho zaměstnání za

nevěrohodná a účelová. A totéž lze konstatovat i ve vztahu k pracovní smlouvě a potvrzení o příjmu.

Konečně, soud nepřisvědčil ani námitce o nepřiměřeném zásahu napadeného rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života.

Správní orgány rozhodovaly v souzené věci podle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kteréžto ustanovení výslovně nevyžaduje, aby byl zohledněn dopad takto vydaného rozhodnutí do cizincova osobního a rodinného života. Závěrem správních orgánů přisvědčuje i obsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, když zásadní argumentace zazněla např. v rozsudku kasačního soudu ze dne 2. 3. 2017, čj. 4 Azs 7/2017-36 (k dispozici na www.nssoud.cz), kde je konstatováno mj. toto: „*Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou, že správní orgány byly povinny posoudit přiměřenost zásahu rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky podle § 68 téhož zákona, a to na základě čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud v této souvislosti přisvědčil závěru krajského soudu, že při rozhodování o zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce nestanovil správním orgánům výslovnou povinnost posoudit, zda je rozhodnutí přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, tak jako je tomu v případě rozhodování o zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 2 téhož zákona. Takovou povinnost nebylo možné dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců [zvýraznění provedl krajský soud], neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, „[u]stanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“*

V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel zahájil řízení o povolení k trvalému pobytu na základě vlastní žádosti, přičemž podle § 50 odst. 3 správního řádu „[s]právní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“ V uvedeném typu řízení tak správní orgán zjišťuje okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a zjišťování dalších skutečností je do značné míry závislé na aktivitě účastníka (viz také P. P.) Správní řád s poznámkami a judikaturou. Praha: Leges, 2012, s. 149). Nejvyšší správní soud již v této souvislosti v rozsudku ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 - 30, konstatoval, že „[...] přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu je z povahy věci mnohem méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění), neboť ve druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65). V posuzované věci jde navíc o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na něm, aby přesvědčivým způsobem

tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60).“

(...)

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu by mohlo, v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, nepřiměřeně zasáhnout do stěžovatelova soukromého a rodinného života jen za velmi specifických okolností. Již v rozsudku ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 - 30, totiž Nejvyšší správní soud vysvětlil, že „[r]ozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. [...] Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být například případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“

Ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce v průběhu správního řízení namítl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Omezil se však pouze na citaci § 174a zákona o pobytu cizinců, tvrzení, že „výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů“, a apel, že by se správní orgán měl touto otázkou v žalobcově věci zabývat. Nikterak nekonkretizoval ani nevysvětlil, jakou podobu by měl takový zásah v jeho případě mít. A stejně vágně formuloval námitku nepřiměřeného dopadu i v žalobě. Za okolností, kdy nepřiměřenost zásahu nebyla žalobcem relevantně ani tvrzena, natož prokazována, a z ničeho nebyly patrné výjimečné okolnosti, za nichž by i při rozhodování podle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo možné uvažovat o přihlédnutí k možnosti negativního dopadu rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života, nelze klást správním orgánům k tíži, že se touto otázkou nezabývaly. Podle krajského soudu správní orgány v tomto ohledu nikterak nepochybily. Již jen jako *obiter dictum* pak krajský soud stran této námítky připomíná žalobcovu odpověď na otázku, zda má na území ČR nějaké rodinné příslušníky, která mu byla položena při výslechu dne 5. 9. 2016. Na tu žalobce reagoval dvěma větami: „Mám tady bratra. Máma se ségrou jsou na Ukrajině a moje manželka s dětmi také.“

Soud tedy konstatuje, že neshledal namítané porušení § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož na základě výše uvedené argumentace soud neshledal ani jedno z žalobních tvrzení důvodným, **žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.**

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické

náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 27. června 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu